

2020 NOV 0 4.

Alkotmánybíróság

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: IV/ 0 1 9 2 9 - 0 / 2020

Érkezett: 2020 NOV 16.

Példány: 1 Kezelőiroda:

Melléklet: db

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 75.

FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:

Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon

Érkezett: 2020 NOV 0 4.

PÉLDÁNY: IV.

MELLÉKLET: KÖZTÜK:

FŐLAJSTROMSZÁM: ÚTÓIRATON:

A Fővárosi Törvényszék mint első fokon eljáró bíróság útján
Elsőfokú ügyszám: 31.P.22.350/2017.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.20.343/2019/10. számú ítéletének és Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Pf.20.203/2018/11/II. számú ítéletének – beleértve a Fővárosi Törvényszék mint elsőfokú bíróság 31.P.22.350/2017/11. számú ítéletét is – alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Továbbá kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a perben a régi Pp. 10. § (3) bekezdésének alkalmazása alaptörvény-ellenes, mert így a Kúria a saját ügyét dönti el, ami sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított pártatlan bírósághoz való jogomat.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

autópályára átvezető szakaszon közlekedtem személygépkocsival, az út autópályának minősült. A kérdéses szakasz egy kanyarban található, a kanyar előtt az úttestek szétváltak a különböző irányokba történő haladások érdekében, és a kanyar előtt az úttest felett egy épített állványzaton – az autópályákon szokásos – óriási méretű eligazító táblák voltak. Az állványzat után – már a kanyarban – egy 70-es sebességkorlátozó tábla volt kihelyezve, amit az állványzat takarása miatt csak az utolsó pillanatban lehetett észrevenni. Ahogy észleltem a táblát, igyekeztem megfelelni a jelzésnek. Elvettem a gázt, de fékezni balesetveszélyes lett volna a kanyarban. Így is

láthatóan lassítottam, ez látszott is a rendőrség által készített fényképfelvételeken. A kanyar másik végében (egyébként tiltott helyen, de ezt majd később) rendőrök mérték a sebességet. Megállapították, hogy 92 km/h sebességgel mentem, ami a sebességkorlátozó tábla hiányában szabályos lett volna. Ezért annak a ténynek különös jelentősége volt, hogy a tábla szabályosan volt-e kihelyezve, azaz a Kkt. 12. § (2) bekezdésének megfelelően kellő időben és könnyen felismerhető volt-e. Ha ugyanis a tábla nem úgy volt kihelyezve, hogy azt kellő időben fel kellett ismernem, úgy nem volt tőlem elvárható, hogy a tábla jelzésének már a tábla vonalában is megfeleljek, és erre már a rendőrségi határozatban is figyelemmel kellett volna lenni, és a bírósági ítéletekben még inkább.

A rendőrség szabálysértést megállapító-, valamint 30 ezer forintos közigazgatási bírság megfizetésére kötelező határozata ellen fellebbeztem, és hivatkoztam arra, hogy a 70-es táblát nem lehetett időben észrevenni, és arra is, hogy amint észrevettem (azaz észrevehető volt), azonnal lassítottam, ahogy az lehetséges volt. A másodfokú rendőrségi határozat a 70-es tábla kihelyezésére vonatkozó érvemet mindössze annyival intézte el, hogy tudomásom volt a 70-es tábláról. A tábla kellő időben történő felismerhetőségét azonban a rendőrség nem volt hajlandó megvizsgálni, ezért a tényállás felderítése hiányos maradt, így a határozata jogsértő volt.

Bírósághoz fordultam a rendőrségi határozat bírósági felülvizsgálatáért. A közigazgatási pert a Pest Megyei Bíróság a 2.K.26.276/2010/16. számú ítéletével bírálta el, és mivel közigazgatási perben akkor nem volt rendes jogorvoslati lehetőség, az ítélet a kihirdetéssel jogerőre emelkedett. Az ítélet indokolásából megállapíthatóan egyáltalán nem foglalkozott azzal az érveimmel, hogy a 70-es táblát nem lehetett időben észrevenni. Rendes bírósági jogorvoslati lehetőség híján felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő a Legfelsőbb Bírósághoz, amit – a névváltozás miatt – már mint a Kúria bírált el.

A Kúria a Kfv.VI.37.234/2011/6. számú ítéletével hatályában fenntartotta a jogerős ítéletet, és a 70-es táblával kapcsolatos érveimre azt a szégyenteljes választ adta, hogy *„[a]z a körülmény, hogy [a felperes] álláspontja szerint a sebességkorlátozó tábla kihelyezésének módja és helye a Kkt. 12. § (2) bekezdésébe ütközik, a bírság jogsértő voltának megállapításához nem vezethet”* (Kfv.VI.37.234/2011/6. számú ítélet 4. oldal).

2017.06.13-án keresetlevelet nyújtottam be a Fővárosi Törvényszékhez, melyben kértem a Pest Megyei Bíróság 2.K.26.276/2010/16. számú ítélete, valamint a Kúria Kfv.VI.37.324/2011/6. számú ítélete jogellenességének megállapítását. A törvényszék

hiánypótlási felhívására a keresetemet 2017.07.31-én pontosítottam akként, hogy a kereset bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti, melynek I. r. alperese a Kúria, II. r. alperese pedig a Budapest Környéki Törvényszék (mint a Pest Megyei Bíróság jogutódja).

A keresetem egyik lényegi része az volt, hogy a bíróság egyáltalán nem foglalkozott azzal az érveimmel, hogy a 70-es tábla nem a Kkt. 12. § (2) bekezdésének megfelelően került kihelyezésre, és ezért a rendőrség határozata jogsértő. A 70-es tábla kihelyezésének vizsgálata nélkül a megengedett legnagyobb sebesség túllépésének tényállása nem volt megállapítható, hiszen tábla nélkül akár 130 km/h óra sebességgel is haladhattam volna a kérdéses szakaszon, ezért nem lehetett volna közigazgatási bírsággal sújtani, és mivel a bíróságok nem helyezték hatályon kívül a rendőrség jogsértő határozatát, jogellenes magatartást tanúsítottak, aminek következtében meg kell fizetniük minden kárt, amit nekem okoztak.

Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 31.P.22.350/2017/11. számú ítéletével elutasította a keresetemet.

A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla kimondta, hogy az alperes bíróságok, köztük a Kúria, jogellenesen jártak el, amiért nem vizsgálták a 70-es tábla kihelyezésének jogszerűségét.

A Kúria nem nyugodott bele a jogerős ítéletbe, és felülvizsgálattal élt saját magához, és úgy döntött, hogy jogszerűen járt el. Mindig nagyon érdekes, amikor valaki a saját ügyében dönt, de valahogy ez ebben az országban ez fel sem veti a pártatlanság sérelmét.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbeztem, ezzel a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettem. A felülvizsgálati eljárást a Kúria a saját kérelmére és javára lefolytatta, perújítást nem kezdeményeztem.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A kúriai ítéletet 2020.09.04-én vettem át, ettől számított 60 napos határidőn belül terjesztem elő az alkotmányjogi panaszt.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az ítéletek felperese vagyok, ezáltal érintettnek minősülök.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A Kúria a saját ügyében döntött, ezért nyilvánvaló, hogy nem minősül pártatlannak. Az a törvényi szabályozás, melynek alkalmazása során olyan helyzet áll elő, melyben egy bíróság a saját ügyét dönti el, nem fogadható el alkotmányosnak. Senki sem dönthet a saját perében. Az Alkotmánybíróság is kimondta már, és így is van, hogy a pártatlanság egy olyan minőség, melynek még ráadásul a látszatának is fenn kell állnia. Nem elég tehát pártatlannak lenni, annak is kell látszani. Jelen helyzetben, amikor a Kúria a saját ügyét döntötte el, a pártatlanságnak a látszata egészen biztosan nem állt fenn, ezen kár is lenne komolyabban görcsölnie az Alkotmánybíróságnak. Szerintem azonban ez lesz az az ügy, melyben az Alkotmánybíróság kimondja majd, hogy a látszat nem is olyan fontos. Vagy inkább: be sem fogadja majd az alkotmányjogi panaszt, mert majd hirtelen nem is lesz már alkotmányjogi kérdés, hogy a Kúria pártatlan bíróságnak minősült-e.

Pedig a pártatlanság vizsgálatának szükségessége nem is lehet kérdéses, hiszen a másodfokú bíróság kimondta, így bizonyított, hogy az alperes bíróságok, köztük a Kúria, jogellenesen jártak el. A Kúria ezt megváltoztatta, így mindenképpen felmerül, hogy ezt vajon nem azért tette-e, hogy mentse a tekintélyét.

A kúriai ítélettel kapcsolatban az elsődleges, amit vizsgálni kell: előterjeszthet-e egyáltalán a Kúria felülvizsgálati kérelmet, hiszen a r.Pp. 10. § (3) bekezdése szerint azt csakis saját maga bírálhatná el, ám a Kúria által történő elbírálás sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított pártatlan bírósághoz való jogomat. A kettő egyszerre nem biztosítható, ezért az Alkotmánybíróságnak választania kell, melyik jog az erősebb: a Kúriának a felülvizsgálathoz való joga, vagy az én pártatlan bírósághoz való jogom. No, de ne legyen kétsége senkinek afelől, mit fog dönten az Alkotmánybíróság, hiszen csak a saját ügyeimet nézve is már számos ügyben megcsillantotta ékes jogtudását.

Felveti a másodfokú ítélet alaptörvény-ellenességét is, hogy bár az ítélet szerint a 30 ezer forintos bírságot kiszabó rendőrségi határozat jogellenes volt, mégis alaptalan a bírság megtérítése iránti igényem. Nem értem, hogyan gondolhatja ezt bárki is komolyan. A bírság kiszabása olyannyira szoros kapcsolatban van az alperes bíróságok jogsértésével, hogy attól nem is el/leválasztható. A másodfokú ítélet sérti a hatékony bírói

jogvédelemhez való jogomat (ami az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jog része), hiszen mivel megállapította, hogy a Kúriának hatályon kívül kellett volna helyeznie a rendőrség határozatát, és a rendőrséget új eljárásra kellett volna köteleznie, elég nyilvánvaló, hogy ezzel azt is kimondta, hogy a kérdéses rendőrségi határozattal nem lehetett volna engem kötelezni a bírság megfizetésére. Az egy másik kérdés, hogy mi lett volna, ha a megismételt rendőrségi eljárásban megállapításra került volna, hogy a tábla szabályosan volt kihelyezve. De nem került megállapításra. És ugye bírságot kiszabni csak jogszerű határozattal lehet. Jogállamban. De hol van itt a jogállam?!

Mivel a másodfokú bíróság szerint a bírságot kiszabó határozatot nem lehetett volna helybenhagyni, ennek jogkövetkezménye csakis az lehet, hogy – legalábbis a lefolytatott rendőrségi eljárás alapján – nem lehetett volna a bírság megfizetésére kötelezni. És mivel köteleztek, és a bíróság ezt hagyta, köteles lett volna megtéríteni a kötelezés összegét is, egyébként teljesen függetlenül attól, hogy azt befizettem-e az államnak, hiszen a fizetésre kötelező határozat is terhet, azaz kárt jelent. Ugyanakkor, mivel a bírság miatt kár ért engem, amit az alperes bíróságok jogellenesen okoztak nekem, a XXIV. cikk (2) bekezdése alapján jogom van a károm megtérítéséhez.

Az indokolt bírói döntéshez való jogomon keresztül sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat a másodfokú ítélet, mert **iratellenesen indokolta**, hogy alaptalan az alapeljárásban érvényesíteni kívánt **keresetkiesésem** miatti perköltség igényem. Ennek indokolása iratellenes, az iratellenes indokolás pedig nem fogadható el alkotmányosnak, mert az iratellenes indokolás éppen azt igazolja, hogy **a bíróság nem vizsgálta kellő alapossággal az ügyet**, hiszen a kellő alaposság nem vezethet ellentmondáshoz, így a kellő alaposság hiánya sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat. Remélhetőleg nem kell különösebben indokolnom, hogy a kellő alapossággal történő vizsgálat nem eredményezhet iratellenes indokolást, hiszen a kettő kizárja egymást. Ez a hétköznapi felfogás szerint is alkotmányos követelmény. Ha ahhoz, hogy az indítványom e kérdéssel kapcsolatban befogadható legyen, az Alkotmánybíróság ennél részletesebb vagy alkotmányjogilag relevánsabb indokolást kívánna meg a részemről, az már kukacskodás lenne. Ugyanakkor azt már tapasztalatból tudom, hogy így lesz.

Jó lenne, ha az Alkotmánybíróság kimondaná végre egyszer s mindenkorra, hogy az iratellenes, logikátlan, ellentmondásos indokolás sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését (az indokolt bírói döntéshez való jogon és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogon keresztül is, hiszen hogyan is lehetne a döntés

alkotmányos értelemben indokolt, illetve a jogvédelem hatékony, ha a bíróság ellentmondásos logikával védi [inkább tiporja] a jogomat), amiből következően az ilyen indokolást tartalmazó ítélet – önmagában azért, mert ellentmondásos indokolást tartalmaz – alaptörvény-ellenes.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

XXVIII. cikk (1) bekezdés (tisztesleges bírósági eljáráshoz való jog, azon belül a pártatlan bírósághoz, a hatékony bírói jogvédelemhez, valamint az indokolt bírói döntéshez való jog)

XXIV. cikk (2) bekezdése (hatósági/bírósági jogkörben jogellenesen okozott kár megtérítéséhez való jog)

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A Kúria felülvizsgálati kérelemmel fordult saját magához (nem röhögni, ebben az országban még ez sem veti fel a pártatlansághoz való jogom megsértésének kérdését).

Mi is sérthetné jobban a pártatlanság követelményét, mint az, hogy a Kúria a saját ügyét bírálta el? Vajon mi lehet az értelme a XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő pártatlan bírósághoz való jognak, ha az sem, hogy egy bíróság ne bírálhassa el a saját ügyét? Ezen nem változtat az Alaptörvény 26. cikke – mely szerint a bírák függetlenek – sem, mert ha ez önmagában garancia lenne a pártatlanságra, akkor teljesen felesleges volt azt kikötni a XXVIII. cikk (1) bekezdésében. Nyilvánvaló, hogy azért szerepel a XXVIII. cikk (1) bekezdésében külön, mert a 26. cikk még nem minden esetben biztosítja a pártatlanságot. Továbbá a 26. cikk nem a pártatlanságot biztosítja, hanem a függetlenséget, azaz a bíró lehet mindentől függetlenül pártos a 26. cikk szerint is, ami ellenkezik a pártatlanság követelményével. Nyilvánvalóan felvetődik a pártatlanság sérelmének kérdése egy olyan bírói tanács tagjaival szemben, akik a Kúrián dolgoznak, attól kapják a kenyerüket, az ott dolgozó többi személlyel egy épületben dolgoznak, nap mint nap találkoznak, és ráadásul azokat is jól ismerik, akik az alapper jogellenes ítéletét meghozták. Hogyan is lehetne az ilyen helyzetben levő bírókat pártatlannak minősíteni ebben a perben? Az ész megáll.

Nem ismétlem, csak utalok a fentebb már előadottakra, miszerint álláspontom szerint a Kúriának a felülvizsgálathoz való joga és az, hogy a felülvizsgálati kérelemről a Kúria dönt,

összeférhetetlen a pártatlan bírósághoz való jogommal. A pártatlan bírósághoz való jogomat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése biztosítja, a Kúriának a felülvizsgálathoz való jogát pedig „csak egy sima” törvény (r.Pp.). Az én jogom sérelme sérti az Alaptörvényt, a Kúria jogának sérelme nem sérti az Alaptörvényt. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény legfőbb őre... hú, de nehéz volt ám ezt leírni röhögés nélkül... Na, lássuk, kinek a jogát is védi akkor.

A fentiekben kifejtett indokolásom szerintem bőven elegendő a pártatlan bírósághoz való jogom sérelmének megállapításához, és a kúriai ítélet megsemmisítéséhez.

A Kúria az ügyet félretette, majd közel másfél évvel későbbi időpontra, 2020.07.01-re tűzte ki a tárgyalást. Aztán a Covid miatt úgy döntött, tárgyalás nélkül fog dönteni. A saját ügyében. Suttymban. Pártosan, részrehajlóan. A 2020.05.24-i keltezésű beadványomban felhívtam a Kúria figyelmét, hogy ez így bizony már nagyon sérti a pártatlan bírósághoz való jogomat, de nem hatotta meg a Kúriát, és a kifejezett és megindokolt kérésem ellenére, tárgyalás nélkül, 2020.06.17-én, az utolsó olyan napon, amikor a Covidos jogszabályok szerint még tárgyalás nélkül dönthetett, tudva arról, hogy másnap már nem lett volna lehetséges suttymban, tárgyalás nélkül döntenie, saját magára nézve kedvezően döntött. Nesze neked, pártatlanság, nesze neked, tisztességes eljárás! Ismerik is ezek a bírók, mi az, hogy tisztesség?!

De hát honnan is ismernék, ha még az AB sem koppint a fejükre.

Az Alkotmánybíróság 3003/2019. (I. 7.) AB határozatának [28] bekezdése szerint: *„Az Alkotmánybíróság ugyanis már a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban rámutatott, hogy az alapjogok korlátozásának azok lényeges tartalma a határa. Valamely alapjog lényeges tartalmát pedig „az a korlátozás sérti, amely – valamely más alapvető jog vagy alkotmányos cél érdekében – nem elkerülhetetlenül szükséges, továbbá, ha szükséges is, a korlátozás által okozott jogsérelem az elérni kívánt célhoz képest aránytalan” (ABH 1998, 91, 98.)”.*

Nos, van két jog: az egyik az én pártatlan bírósághoz való jogom, a másik a Kúria felülvizsgálathoz való joga. Az én jogomat garantálja az Alaptörvény, a Kúria jogát pedig nem. Akkor melyik győz? Na, melyik győz? Sajnos tudom, hogy nem értik.

A Kúriának a felülvizsgálathoz való joga sem elegendő érv ahhoz, hogy sérüljön az én pártatlan bírósághoz való jogom. Ezért a Kúria a saját perében nem élhet felülvizsgálattal, hiszen neki kellene elbírálni, ami borítékolhatóvá teszi a pártatlanság követelményének megsértését. Nem lehet megoldás a r.Pp. 10. § (3) bekezdésének megsemmisítése sem, hiszen azt a Kúriára nézve kedvező ok, azaz a felülvizsgálat biztosítása érdekében nem

lehet megsemmisíteni, hiszen a felülvizsgálathoz való jog nem alkotmányos jog, így ahhoz még a Kúriának sincs alkotmányos joga. Főleg nem úgy, hogy a saját ügyét döntse el. Ezért a kúriai ítélet [26] bekezdésében levő indokolás nem írja felül az Alaptörvény biztosította jogomat a pártatlan bírósághoz, aminek követelményét az nyilvánvalóan nem elégíti ki, hogy a saját ügyét dönti el.

Amúgy valahol kifejezetten mókás, ahogyan a [26] bekezdésben a Kúria védi a saját jogát a felülvizsgálathoz. Tényleg mókás, ahogy azt alkotmányos jognak minősíti. Azonban az én valóban alkotmányos jogom a pártatlan bírósághoz még csak eszükbe sem jutott, pedig elég kézenfekvő volt, különösen azok után, hogy hivatkoztam rá. Ezért sem voltak pártatlanok, hiszen míg a saját jogukat szem előtt tartották, az enyémre ügyet sem vetettek. Bárcsak az Alkotmánybíróság védené ilyen elánnal az én alkotmányos jogaimat, ahogyan a Kúria a sajátját. Szinte látom, ahogy repülnek majd a lapok, amikor az Alkotmánybíróság lesöpri az indítványomat az asztalról.

A 21/2014. (VII. 15.) AB határozatának [105] bekezdése szerint: *„3.9. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy a szolgálati bíróság eljárása sem egyes elemeit tekintve, sem egészében nem felelt meg a pártatlan és tisztességes eljáráshoz való jog követelményének. Az Alkotmánybíróság ma is irányadónak tekinti a 67/1995. (XII. 7.) AB határozatban megfogalmazottakat, amely szerint: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítéletmentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében.” (ABH 1995, 346, 347.)”*

A fentiek szerint a bírónak nemcsak pártatlannak kell lennie, hanem annak is kell látszania. Ez a követelmény sérült, mert a Kúria a saját ügyét döntötte el, ami, valljuk be, nem kelti a pártatlanság látszatát. Ráadásul tárgyalást sem volt hajlandó tartani, és nem a Covid miatt, hiszen másnap már tarthatott volna tárgyalást. Azért nem tartott, hogy ne kelljen végighallgatnia az álláspontomat. Nos, a tárgyalás lényege éppen az, hogy az álláspontom szóban előadhassam. Ráadásul a Kúria a tárgyalás mellőzése elleni álláspontomra semmiféle indokolást nem fejtett ki, ami súlyosan sérti a tisztességes eljárás követelményét, hiszen így a pártatlanságnak még a látszata sem állt fenn.

Felveti a XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tárgyaláshoz való jog sérelmét, hogy a kúria a kifejezett kérésem ellenére sem volt hajlandó tárgyalást tartani. Ezzel kapcsolatban

is figyelembe kell venni a 3003/2019. (I. 7.) AB határozat [28] bekezdését, mégpedig olyan értelemben, hogy 2020.06.17-én, amikor a Kúria a döntését meghozta, már több mint két hete tudvalévő volt, hogy a kormány készül megszüntetni a veszélyhelyzetet, és az előző nap, 2020.06.16-án az Országgyűlés elfogadta az ezzel kapcsolatos törvényt. Ilyen körülmények között a Kúriának semmilyen elfogadható indoka nem volt a saját ügyében tárgyalás nélkül, suttymban dönteni, miközben tudta, hogy másnap a 74/2020. (III.31.) Kormányrendelet – és annak 29. § (2) bekezdése – hatályát veszti, amiből következően a későbbiekben nem lesz lehetősége tárgyalás nélkül dönteni. Ezek a körülmények megalapozzák, hogy a Kúria nem pártalan és tisztességes bíróságként járt el, és nem is keltette ezt a látszatot. A Kúriának figyelembe kellett volna vennie, hogy bár jogi lehetősége volt tárgyalás nélkül dönteni, ám ez csupán lehetőség volt, nem kötelezettség, így dönthetett volna a tárgyalás megtartása mellett is. Az a körülmény, hogy tudta, egy nappal később már nem dönthetett volna tárgyalás nélkül, és az, hogy kifejezetten kértem, hogy tartson tárgyalást, és az is, hogy a tárgyalást akár még az eredetileg kitűzött időpontban is meg lehetett volna tartani, igazolja, hogy a Kúria nem volt sem pártatlan, sem tisztességes.

Ezzel kapcsolatos a következő internetes hír:

<https://koronavirus.gov.hu/cikkek/elfogadta-az-orszaggyules-veszelyhelyzet-megszunteteserol-szolo-torvenyt>

*„Elfogadta az Országgyűlés a veszélyhelyzet megszüntetéséről szóló törvényt
2020. június 16. - 13:02*

Varga Judit igazságügyi miniszter május végén azt közölte, várhatóan június 20-án szűnhet meg a veszélyhelyzet”.

Tehát lehetett már korábban is tudni, hogy a veszélyhelyzet hamarosan véget érhet. Az is beigazolódt, amire hivatkoztam is a 2020.05.24-i keltezésű beadványomban, hogy:

„A felülvizsgálati eljárás már több mint egy éve folyamatban van, a tárgyalás már ki lett már tűzve 2020.07.01. napjára, és az igaz, hogy a jelenlegi veszélyhelyzet szabályai szerint a tárgyalást nem lehetne megtartani, ám a helyzet jó eséllyel visszaállhat az eredeti mederbe (hiszen a miniszterelnök a nyilvánosság előtt már arról beszélt, hogy a kormány a tervei szerint május végén visszaadja a felhatalmazási törvény adta jogosultságait a parlamentnek, bármit is jelentsen ez), tehát lehetséges, hogy a korlátozások feloldásra kerülnek, és ezért a tárgyalást esetleg az eredeti időpontban is meg lehetne tartani. Mivel már több mint egy évet várni kellett a tárgyalásra, az a pár hét vagy hónap, amit esetleg még pluszban várni kell rá, ismerve és elfogadva a csúszás okát, a felek számára elfogadható kell, hogy legyen, cserébe azért, hogy a tárgyalás megtartható legyen. Ezt kívánná a

tisztesség, ugyanakkor más perekből – ráadásul az alapperből is – tudom, hogy a Kúria ennek meglehetősen szűkében van, és akkor még finoman fogalmaztam”.

Tény, hogy a veszélyhelyzet megszűnt az eredetileg kitűzött 2020.07.01-i tárgyalási időpontra, és ezt tudni lehetett már a tárgyalás nélküli elbírálás időpontjában is. Ezért a Kúria a Ptk. 1:5. § (1) bekezdését megsértve visszaélt a jogával, amikor azért nem tartott tárgyalást az eredetileg kitűzött 2020.07.01. időpontban, hogy még a tárgyalás nélküli időszakban hozhasson döntést a saját ügyében.

A 70-es tábla kérdése

Ha a tábla nem ismerhető fel időben, akkor nyilvánvaló, hogy a közlekedő nem tud hozzá igazodni a megfelelő időben. Ez a lényeg.

Az eldöntendő alkotmányjogi kérdés az, hogy ha a közlekedő vétlen abban, hogy a táblát nem lehetett időben észlelni, sújtható-e bírsággal. Ha a közlekedő nem észlelheti időben a táblát, és ez okozza a szabálysértést, az vajon értékelhető-e a terhére. Épeszű ember nem mond olyat, hogy ilyen esetben is köteles bírságot fizetni. Ha a közlekedő vétlen a tábla jelzésének fel nem ismerésében, akkor egyszerűen nem sújtható bírsággal, ezt kívánja a józan ész, és ezt kívánja a tisztesség. Ezért a Kúria nagyon tisztességtelen volt, amikor ezt a körülményt egyáltalán nem volt hajlandó az értékelés körébe vonni. És azért nem vonta az értékelés körébe, mert saját magára nézve kedvezően akart dönteni. Ez tisztességtelen eljárás, és nem felel meg a pártatlanság követelményének sem. Nem a levegőbe beszélek, amikor azt állítom, hogy saját magára kedvezően kívánt dönteni, hiszen a másodfokú bíróság jogerősen kimondta, hogy a tábla vizsgálatának alapvető jelentősége volt, tehát nemcsak én állítom ezt, hanem erre bizonyíték is van, mégpedig a másodfokú ítélet.

A kúriai ítélet [32] bekezdésében a Kúria tisztességtelenül állítja, hogy a gyorsajtás ténye adott volt. Nem, a gyorsajtás ténye nem volt adott, mert a gyorsajtást csak a táblához képest lehet megállapítani, amihez hozzátartozik az is, hogy a táblát vajon lehetett-e időben észlelni. A nem kellő időben észlelhető tábla jelzését felróni kifejezetten tisztességtelen eljárás volt már a rendőrség részéről is, és a bíróság részéről is. Megáll az eszem, hogy nem mindenki számára teljesen nyilvánvaló, hogy nem lehetséges már a tábla vonalában megfelelni egy olyan táblának, amit nem lehetett időben észrevenni. Az Alkotmánybíróság nemcsak magát járhatja le, hanem szégyenbe hozza az értelmes bírókat is, ha nem semmisíti meg ezt a gyalázatos ítéletet. Éppen a helyesen gondolkodó bírók érdeke, hogy megsemmisítsék ezt a döntést, mert rájuk is megsemmisítően hat, hogy

tudják, hogy ilyen idióta ítéletek hatályban maradhatnak. Komolyan mondom, hogy megáll az eszem.

A [33] bekezdésben levő Pp. 164. § (1) bekezdésére való hivatkozás máris helytelen, hiszen a 324. § (1) bekezdése szerint azt a 336/A. § (2) bekezdése szerinti eltéréssel kell alkalmazni, tehát a 336/A. § (2) bekezdése győz a Pp. 164. § (1) bekezdése felett, azaz nem nekem kell bizonyítanom a tényállást, hanem a rendőrségnek. A tényálláshoz hozzátartozik a tábla felismerhetősége is, ezért a rendőrségnek kellett volna bizonyítania, hogy kellő időben felismerhető volt.

A [33] bekezdés utolsó mondata teljesen értelmetlen. A Pp. 336/A. § (2) bekezdése szerint ugyanis a rendőrségnek kellett volna bizonyítani a tényállást, azaz azt, hogy a tábla kellő időben felismerhető volt, hiszen a tábla vonalában fennálló gyorsajtás ténye csak ebben az esetben értékelhető a terhemre, és nyilván a lassítás is időbe telik. A tábla kihelyezésének módja ugyanis a szabály keletkezését befolyásolja, mert pl. ha a tábla el lett volna fordítva, le lett volna takarva vagy bármely egyéb okból nem lett volna észrevehető, úgy hiába lett volna ott a tábla, a jelzése nem számon kérhető. A szabályosan kihelyezett tábla és az egyáltalán nem észrevehető tábla között van az az eset, amikor a tábla ugyan észrevehető, de nem kellő időben. Ilyen esetben igenis vizsgálendő, hogy milyen magatartásra köteles a közlekedő, hiszen ha a tábla egyáltalán nem észrevehető, akkor egyáltalán nem köteles annak megfelelni, így a helyes döntés a táblának való megfelelés (ha észrevehető) és a táblának nem megfelelés (ha nem észrevehető) közötti valamilyen magatartás elvárása, de semmiképpen sem kizárólag a táblának megfelelő magatartás az egyedül elfogadható magatartás. Ezt azért egy bírónak zsigerből is éreznie kellene.

Szintén mókás a [35] bekezdés, mely szerint a per nem válhat árnyékperré, mely a jogerős bírói döntés felülírását eredményezi és a végleges döntést kiüresíti. A jogerős döntés érintetlenül marad, ilyen a jogrendszer, és ezért a döntés sem üresedik ki. Az alapper a rendőrség ellen folyt, és bár a rendőrség jogellenessége megállapításra került, szankció nélkül maradt, jelen per a rendőrségre nézve semmilyen hátrányt nem jelentett. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a bíróság nem okozott jogellenes kárt, és azt sem, hogy ezt ne lehetne megállapítani. A Kúria indokolásában levő érvek éppen a bírósági jogkörben okozott kár megtérítéséhez való jogot üresítik ki. A Kúria láthatóan nem fogta fel, hogy ez a fogalom létezik, ami azt jelenti, hogy vizsgálható a bíróság felelőssége. Erről szólt ez a per.

A XXIV. cikk (2) bekezdését a bíróságok által bírósági jogkörben jogellenesen okozott kár megtérítéséhez való jogként is értelmezni kell, mert ellenkező értelmezés szerint az Alaptörvény nem biztosítana ehhez jogot az állampolgárok számára, ami ellentétes lenne a jogalkotó szándékával, és az Alaptörvény céljával és szellemével. Mi ok lenne ugyanis arra, hogy az Alaptörvény ne biztosítson jogot kártérítés követelésére, ha az a hatóság, amely a jogellenes magatartást tanúsítja, éppen a bíróság? Ennek során figyelembe kell venni a Ptk. 6:549. § (1) bekezdését, mely a bíróságok által okozott kárért való felelősség kérdésében a 6:548. § (1) bekezdés szerinti, a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályait rendeli alkalmazni. A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése a közhatalom gyakorlásával okozott károkról szól. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése szerint *mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.* Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése ezért magában foglalja a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti esetet, hiszen a bíróság a közhatalmat gyakorolja (Ptk. 6:548. § (1) bek.) és a feladatát teljesíti (Alaptörvény XXIV. cikk (2) bek.), így jelen per olyan eset, melyre az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése alkalmazandó, az Alkotmánybíróságnak pedig hatásköre van arra, hogy megvizsgálja, hogy az ítéletek sértik-e az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdését, így akkor jár el jogszerűen az AB, ha megvizsgálja, okoztak-e nekem az alperes bíróságok kárt azzal, hogy a rendőrség határozatát nem helyezték hatályon kívül, mint ahogy azt a másodfokú bíróság meg is állapította.

Az ítéletek sértik a régi Ptk. 339. § (1) bekezdésében (általános felelősség), 344. § (1) bekezdésében (egyetemleges felelősség), 348. § (1) bekezdésében (munkáltató felelőssége), 355. § (1) és (4) bekezdésében, 360. § (1) bekezdésében biztosított **kártérítéshez való jogomat.** A 349. § (3) bekezdése szerint **bírósági jogkörben okozott kárért** is helyt kell állni.

A másodfokú ítélet megállapította, hogy az alperes bíróságok bírósági jogkörükben **jogellenesen eljárva kárt okoztak nekem.**

Mielőtt továbbmennénk, értelmezni kell, hogy vajon az Alaptörvény biztosít-e jogot a kár megtérítéséhez, ha a kárt a bíróság okozta a jogellenes eljárásával.

Érdekes módon az Alaptörvény nem tesz említést konkrétan bírósági jogkörben okozott kárról, ez azonban nem jelenti azt, hogy az ilyen kár megtérítésére ne lenne alapjoga az állampolgároknak, hanem ehelyett általánosan, hatóság által jogellenesen okozott kárról szól. Azt vagy a XXIV. cikk (2) bekezdésébe-, vagy a XXVIII. cikk (1) bekezdésébe tartozónak

kell tekinteni. Az Alaptörvény ugyanis ennél – a bírósági jogkörben okozott kárnál – általánosabban fogalmaz: általánosságban előírja, hogy mindenkinek joga van a hatóságok által jogellenesen okozott károk megtérítéséhez, illetve, hogy mindenkinek joga van a tisztességes bírósági eljáráshoz.

A problémát az jelentheti, hogy az Alkotmánybíróság a XXIV. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben kimondta, hogy a XXIV. cikk (1) bekezdésében szereplő „hatóság” kifejezés nem vonatkozik a bíróságokra. A kérdés tehát az, hogy ez így van-e a XXIV. cikk (2) bekezdéssel kapcsolatban is. Ha igen, úgy az Alaptörvény „beint” az állampolgárnak, ha az éppen a bíróság, ami jogellenesen kárt okoz neki: nincs alapjoga a kára megtérítésére. Hacsak nem értendő bele a XXVIII. cikk (1) bekezdésébe, például olyan értelmezéssel, hogy a tisztességes bírósági eljárás része az is, hogy az eljáró bíróság köteles kártérítésre kötelezni az alperes bíróságot az általa jogellenesen okozott kár miatt.

A kérdés tehát az, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdésében szereplő hatóság fogalmába beletartozik-e a bíróság is.

Jogszabály nem határozza meg a hatóság fogalmát, ezért a szó köznapi jelentéséből kell kiindulni. A „hatóság” szó köznapi jelentésébe beletartozik a bíróság is. Az átlagember számára a bíróság is hatóság. A Wikiszótár (<https://wikiszotar.hu/ertelmezo-szotar/Hat%C3%B3s%C3%A1g>), ami szerint a **hatóság: „jogkörrel rendelkező szervezet”**, amely fogalomba a bíróság is nyilvánvalóan beletartozik, hiszen ha valamely szervnek, hát a bíróságnak egészen biztosan van jogköre. Valamint a Wikipédia is alátámasztja ezt az értelmezést

(https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyarorsz%C3%A1g_b%C3%ADr%C3%B3s%C3%A1gai), ami szerint: **„A bíróságok az igazságszolgáltatást gyakorló, más hatalmi ágaktól független, politikailag és világnézetileg semleges, önálló hatóságok”**.

Alátámasztja ezt a Btk. 459. § (1) bekezdésének 9. pontja is, mely szerint: *„hatóság a bíróság és az ügyészség is”*. Bár ez csak a büntető törvénykönyv alkalmazásában van törvényileg meghatározva, azonban igen furcsán nézne ki, ha például a Btk. alkalmazásával összefüggésben a bíróság (ami ott ugye hatóságnak minősül) jogellenesen kárt okoz egy állampolgárnak, ami okán ez az állampolgár kártérítési pert indít a bíróság ellen, majd az ítélet ellen alkotmányjogi panasszal él, és az Alkotmánybíróság azért utasítja vissza az indítványát, mert ugyan a Btk. alkalmazásában a bíróság hatóságnak minősül, az Alaptörvény szerint azonban nem, így bár hatóság okozta a kárát, az Alaptörvény

alkalmazásában azonban a bíróságot már nem lehet hatóságnak tekinteni, így az indítványozónak nincs alapjoga a kártérítés követelésére.

A régi Pp. 121/A. § (3) bekezdésének c) pontjában ez a kifejezés szerepel: „*ha az ügygel kapcsolatban bírósági vagy más hatósági határozat született, annak ügyszámát és tartalmának lényegét*”, ami nyelvtani értelmezés szerint azt jelenti, hogy a bíróságon kívül vannak más hatóságok is, magyarul a bíróság is hatóság. Ha a bíróság nem lenne hatóság, akkor a mondatban „*bírósági- vagy hatósági határozat*” szerepelne, a „más” szó nélkül.

Ehhez hasonló a Pp. 130. § (1) bekezdésének c) pontja, mely szerint *a pert más hatósági eljárásnak kell megelőznie*. Azaz a bíróságtól eltérő, másik hatóság eljárásának, ami szintén azt jelenti, hogy a bíróságok az egyik részalmazát jelentik a hatóságok halmazának, tehát a bíróság is hatóság. Minden bíróság hatóság, de nem minden hatóság bíróság, mint ahogy *minden bogár rovar, de nem minden rovar bogár*.

A Pp. 192. § (1) bekezdésének első mondata szerint *bíróságnál, **más** hatóságnál, közjegyzőnél vagy valamely szervezetnél lévő irat beszerzése iránt a fél kérelmére a bíróság intézkedik, ha az irat kiadását a fél közvetlenül nem kérheti*.

Ha a bíróság nem minősülne hatóságnak, úgy a mondatban nem szerepelne a „más” szó. A „más hatóság” kifejezés alátámasztja, hogy a bírósághoz képest eltérő hatóságról van szó, azaz „más hatóságról”, aminek a mondatban csak akkor van értelme, ha a bíróság is hatóság. Ha a bíróság nem lenne hatóság, úgy ez a rendelkezés így nézne ki: „*bíróságnál, hatóságnál, közjegyzőnél...*” (bár ezek így sem lennének diszjunkt halmazok, hiszen például a közjegyző is hatóság). Ugyanez igaz a Pp. 260. § (1) bekezdésének a) pontjára, és a 361. § d) pontjára, a 389. § (6) bekezdésére is.

Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 28. cikk parancsának megfelelően a józan észnek, a közjónak és az erkölcsnek megfelelően ki kell mondania, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése a bíróságok által jogellenesen okozott károk megtérítéséhez való jogra is vonatkozik.

A bírósági jogkörben okozott károk megtérítéséhez való jog biztosításához az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése van a legközelebb: „*[m]indenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére*”. A problémát az előbbieket szerint az veti fel, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog értelmezése kapcsán a XXIV. cikk (1) bekezdését az Alkotmánybíróság úgy értelmezte, hogy az nem a bíróságokról szól. Az AB értelmezése szerint ugyanis a

bírósági eljárásokról nem a XXIV. cikk (1) bekezdése, hanem a XXVIII. cikk (1) bekezdése szól. A helyzet tehát az, hogy az Alaptörvény az AB értelmezésében a tisztességes eljáráshoz való jog biztosítása kérdésében megkülönbözteti a bíróságokat az egyéb hatóságoktól. Ezért felvetődik a kérdés, hogy különbséget tesz-e az Alaptörvény a jogellenesen okozott károk megtérítéséhez való jog kapcsán is a bíróságok és az egyéb hatóságok között, vagy egy kalap alatt intézi el az összes hatóságot úgy, hogy abba beleértendő a bíróság is. Ha megkülönbözteti, akkor hogyan, azaz melyik rendelkezés biztosít jogot a kár megtérítéséhez a bíróság jogellenes károkozása esetén, illetve biztosít-e alapjogot egyáltalán erre az Alaptörvény.

Az a tény, hogy az Alaptörvény megkülönböztetést tesz a tisztességes eljáráshoz való jog biztosítása szempontjából, még nem jelenti azt, hogy a hatalom gyakorlása során jogellenesen okozott károkért való felelősség szempontjából is különbséget tenne, azt pedig még kevésbé jelenti, hogy a bíróságok jogellenes károkozása esetét kiemelné az Alaptörvény rendelkezései köréből, és egyáltalán nem biztosítana jogot a kár megtérítéséhez.

Igen furcsa lenne az állampolgárok számára, ha azzal szembesülnének, hogy az Alkotmánybíróság úgy értelmezi az Alaptörvényt, hogy az nem biztosít alapjogot a kártérítéshez, amikor az a hatóság, ami jogellenes kárt okoz az állampolgárnak, éppen a bíróság.

Ezért az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdésében említett hatóság fogalmkörébe a bíróságot is érteni kell, mert ellenkező értelmezés szerint a bíróságok jogellenes károkozásának megtérítésére az Alaptörvény nem biztosítana jogot. Egy ilyen értelmezés azonban a társadalom széles rétegének ellenérzését váltaná ki.

Az a tény, hogy az Alkotmánybíróság a XXVIII. cikk (1) bekezdése és a XXIV. cikk (1) bekezdése értelmezésében megkülönbözteti a bíróságokat más hatóságoktól, azért lehet így, mert a két rendelkezés lényegében ugyanazt a követelményt fogalmazza meg a bíróságokra, mint más hatóságokra nézve. Azonban a jogellenesen okozott károk megtérítésére nézve nincs két hasonló rendelkezés. Ezért úgy kell értelmezni, hogy a bíróságok jogellenes károkozása része a XXIV. cikk (2) bekezdésének és/vagy a XXVIII. cikk (1) bekezdésének. Az az értelmezés nem férne össze az Alaptörvénnyel, hogy a bíróságok által jogellenesen okozott károk – tudatosan vagy akaratlanul – kimaradtak az Alaptörvényből. Tudatos kimaradásról nem lehet szó, mert semmi jele annak, hogy a jogalkotó ezt ki akarta emelni a szabályozás köréből, ha pedig véletlen kimaradásról van

szó, úgy azt valamelyik meglevő rendelkezésbe bele kell érteni, hiszen a véletlen kimaradás azt jelenti, hogy explicite ugyan kimaradt, de mivel a jogalkotó szándéka kiterjedt erre is, implicite mégis benne van, és mivel tehát benne van, bele is kell érteni. Abba, amelyikbe fogalmilag a leginkább beleillik. A biztonság kedvéért mindkettőre hivatkozom, remélve, hogy ez nem egy olyan harmadiknak a része, amire nem hivatkoztam.

Az Alkotmánybíróságnak állást kell foglalnia abban a kérdésben, hogy az Alaptörvény biztosít-e jogot a bíróság által jogellenesen okozott károk megtérítésére. Álláspontom szerint biztosít, és erre a XXIV. cikk (2) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) bekezdése egyaránt alkalmas.

A fentiek szerint a kúriai- és a másodfokú ítélet sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdésében biztosított kártérítéshez való jogomat, mert a kárt a bíróság (ami ezen rendelkezés szempontjából hatóságnak minősül) jogellenes magatartással okozta. Ugyanakkor sérti a XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat is, mert az alperes bíróságok jogellenesen jártak el, és ezért az eljáró bíróságnak kártérítésre kellett volna őket kötelezni. A kúriai ítélet teljes egészében sérti a kártérítéshez való jogomat, míg a másodfokú ítélet csak részben, mert csak a bíróság megtérítéséhez való jogomat utasította el.

A másodfokú ítélet kimondta, hogy *„[a] tényállás ilyen feltárásának hiányában pedig a közigazgatási perben a jogerős közigazgatási határozatot **hatályon kívül kellett volna helyezni és az elsőfokú hatóságot a tényállás tisztázása érdekében új eljárásra kellett volna utasítani**”* (5. oldal 3. bekezdés). Az, hogy ez elmaradt, kizárólag az alperes bíróságok terhére esik, és ebből következően az ő terhükre esik az is, hogy meg kellett fizetnem a 30 ezer forintos közigazgatási bírságot egy olyan rendőrségi határozat miatt, amiről a másodfokú ítélet kimondta, hogy jogsértő. Hiszen nyilvánvaló, hogy az alperes bíróságoknak ezért kellett volna hatályon kívül helyezniük.

Nem is értem, hogy ha a másodfokú bíróság már eljutott arra a felismerésre, hogy az alperes bíróságok ítélete jogsértő, mégpedig azért, mert nem helyezték hatályon kívül a rendőrség határozatát, akkor hogy lehet az, hogy azt viszont már nem érti meg, hogy a közigazgatási bírság megtérítésére vonatkozó igényem alapossága ebből egyenesen következik, annak jogi sorsa ettől elválaszthatatlan, azaz vagy mindkettő (tehát az alperes bíróságok ítéleteinek jogsértő voltára történő hivatkozásom, valamint a bírság megtérítésére vonatkozó igényem) alapos, vagy mindkettő alaptalan.

A másodfokú ítélet szerint azért nem alapos a bírság megtérítésére vonatkozó igényem, mert *„[m]egismételt eljárás hiányában nem lehet megállapítani, hogy az elsőfokú közigazgatási hatóság milyen tényállást állapított volna meg, illetve hogy arra tekintettel a felperessel szemben a közigazgatási bírság kiszabása indokolatlan lett volna”*.

Ugye ez nem csak szerintem sületlenség?

A másodfokú ítélet kimondta, hogy az alperes bíróságok ítéletei jogsértőek voltak, mert a rendőrség határozatát hatályon kívül kellett volna helyezniük, amiből egyenesen következik, hogy a bírság kiszabása indokolatlan volt, legalábbis abban a formában, azon érvek mentén biztosan, ahogyan az a rendőrségi határozatban szerepelt.

Ez így érthető?

A másodfokú ítélet végeredményben megállapította, hogy a rendőrségi határozat jogellenes volt, ebből pedig következik, hogy a bírság kiszabása törvénytelen, tehát indokolatlan volt. És mivel éppen a másodfokú ítéletből következően volt indokolatlan, a másodfokú bíróság ellentmondásba került saját magával, hiszen éppen azt állította, hogy nem lehet megállapítani, hogy indokolatlan volt. Dehogynem lehet megállapítani, hiszen meg is állapította.

Ezt azért meg kellene érteni.

A másodfokú ítélet gondolatmenete túl messzire jutott, amikor már ott tartott, hogy esetlegesen a megismételt rendőrségi eljárásban akár ugyanolyan határozat is születhetett volna, mint az, amiről kimondta, hogy az alperes bíróságoknak hatályon kívül kellett volna helyezniük. Azonban nem kellett volna ennyire előreszaladni, ugyanis bírságot csak és kizárólag jogszerű rendőrségi határozattal lehetséges kiszabni, és ilyen még csak a láthatáron sem volt.

A másodfokú ítélet önmagában sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat. Ez az indokolás az én terhemre hagyja, hogy nem ismételték meg a rendőrségi eljárást. De hát kérem, ez az én hibám?! Tisztességtelen, hogy ennek az alperes bíróságok nem tettek eleget, a másodfokú ítélet pedig az én terhemre rója ennek a következményeit. A másodfokú ítélet kimondta, hogy a rendőrség határozata jogsértő, és mivel kimondta, ebből következően jogsértő minden olyan következmény is, ami ebből a jogsértő rendőrségi határozatból következik. Mivel a 30 ezer forintos közigazgatási bírság

megfizetésének kötelezettsége közvetlenül a jogellenesnek minősített rendőrségi határozatból következik, eléggé nyilvánvaló, hogy a határozat hatályon kívül helyezése esetén nem lehetett volna fizetésre kötelezni engem. Az alperes bíróságoknak hatályon kívül kellett volna helyezniük a rendőrségi határozatot, és ha megtették volna, akkor nem lett volna fizetési kötelezettségem egészen addig, amíg jogszerű határozat nem született volna a bírságról, már ha született volna ilyen egyáltalán. Mivel ilyen határozat nem született, és már nem is születhet sohasem, ezért egészen biztos, hogy nem lesz olyan újabb jogszerű határozat, ami bírságot fog kiszabni ellenem. Kizárólag az alperes bíróságok felróható magatartásának következménye, hogy a bírság megfizetésére kötelező rendőrségi határozatot hatályban tartották, ezért ennek összege is az ő terhükre esik.

A másodfokú ítélet 5. oldalán írtak szerint: *„[m]ivel az I. rendű alperes nem rendelkezett a II. rendű alperes ítéletének megváltoztatásáról és a hatósági határozat hatályon kívül helyezéséről, így az alapeljárás költségei a felperes terhén maradtak”.*

Szóval az alapeljárás költségeire igényt tarthatok, de a szintén jogellenesnek kimondott rendőrségi eljárás költségeire nem? Itt valami nagyon nincs rendben...

Más logika mentén is belátható, hogy alapos a bírság megtérítése iránti igényem. Bírságot kiszabni csak jogszerű határozattal lehet. A másodfokú ítélet megállapította, hogy a rendőrségi határozat jogellenes volt, így azzal a határozattal nem lehetett bírságot kiszabni, ezért kártérítés jár nekem. Maga a bírságot kiszabó határozat már nem vitatható, ezért arra nincs lehetőség, hogy az hatályon kívül helyezésre kerüljön. Ezért a kiszabott bírság összegét az alperes bíróságok kötelesek a részemre megtéríteni. Egyáltalán semmiféle jelentősége nincs annak, hogy egy esetlegesen megismételt eljárásban esetleg jogszerűen kiszabható lett volna a bírság, mondjuk azért, mert például a 70-es tábla mégiscsak szabályosan volt kihelyezve. Egyedül, csak és kizárólag az alperes bíróságok jogellenes magatartásának a közvetlen jogkövetkezménye, hogy erre a megismételt rendőrségi eljárásra nem került sor. Nehogy már azért ne kelljen megtéríteniük a káromat, amit a jogellenes magatartásuk okozott, mert nem lehet tudni, hogy a megismételt eljárásban milyen határozat született volna?!

Hát milyen gondolkodás ez?

Most komolyan, nem az lenne a normális, hogy mivel az a rendőrségi határozat, ami végül is hatályban maradt, nem lett volna szabad, hogy hatályban maradjon, és ebből következően nem lett volna szabad bírsággal sújtani, hanem helyette egy másik, jogszerű

határozatot kellett volna hoznia a rendőrségnek, ami, ha valóban jogszerűen szabta volna ki a bírságot, végleges maradt volna, de mivel nem született ilyen jogszerű rendőrségi határozat, ezért végül is mégsem lehetett volna bírsággal sújtani, és ezért az alperes bíróságoknak meg kell téríteniük a bírság összegét a részemre?

Helytelen a másodfokú ítélet azon érvelése, miszerint a II. r. alperes törvényszék elleni igényem azért nem alapos, mert csak az I. r. alperes Kúria ítélete okozott kárt nekem. A másodfokú ítélet kimondta, hogy az alperes bíróságoknak hatályon kívül kellett volna helyezniük a rendőrségi határozatot. Ezt a hatályon kívül helyezést maga a II. r. alperes törvényszék is nyilvánvalóan elmulasztotta, és mivel már a II. r. alperes ítélete sem volt rendes jogorvoslattal támadható, amiből következően az a kézbesítésével jogerőssé és végrehajthatóvá vált, a II. r. alperes is nyilvánvalóan jogellenesen járt el, amivel kárt okozott nekem attól függetlenül, hogy később az I. r. alperes felülvizsgálati ítélete hatályon kívül helyezhette volna a II. r. alperes jogerős ítéletét. Az tehát, ha az I. r. alperes hatályon kívül helyezte volna a II. r. alperes ítéletét, nem a kárt tette volna nem bekövetkezté, hiszen az az I. r. alperes ítélete meghozatalakor már bekövetkezett, hanem a bekövetkezett kárt elháríthatta volna el.

Mivel a másodfokú ítélet megállapította a II. r. alperes törvényszék jogellenes magatartását is, és nyilvánvaló, hogy a kár a II. r. alperes törvényszék jogerős ítéletével már bekövetkezett, a káromért a II. r. alperes is felelős, mégpedig a saját eljárására nézve egyetemlegesen az I. r. alperessel, hiszen ő is ugyanolyan (azaz teljes) mértékben elháríthatta volna a káromat, ha már ő hatályon kívül helyezte volna a rendőrség határozatát.

A másodfokú ítélettel az alperes bíróságok jogellenesnek kimondott magatartása miatt jogom van ahhoz, hogy a káromat megtérítsék a közigazgatási bírság miatt is. A másodfokú ítélet ezzel ellentétes rendelkező része és indokolása nem fogadható el alkotmányjogilag, ezért az ítéletet ezen okból is meg kell semmisíteni. Szerintem kívánatos lenne, ha az AB a másodfokú ítélet semmisítésével együtt kimondaná azt is, hogy jogom van a 30 ezer forintos bírság megtérítéséhez, mert ezzel elejét venné, hogy a megsemmisítés miatti megismételt eljárásban a „rendes” bíróság esetlegesen egy újabb malórt kövessen el a további akadékoskodásával.

Ha nem volna helyes az Alaptörvénynek sem a XXIV. cikk (2) bekezdésére, sem a XXVIII. cikk (1) bekezdésére történő hivatkozásom, akkor kérem, hogy mondja meg az Alkotmánybíróság, hogy az Alaptörvény melyik rendelkezése biztosítja a bírósági

jogkörben jogellenesen okozott kár megtérítéséhez való jogot, ha pedig egyik sem, akkor magyarázza meg, hogy miért nem kell a hatóság kifejezésen a bíróságot is érteni egy olyan rendelkezés kapcsán, amely nyilvánvalóan bármely (jog)hatósággal rendelkező szerv jogellenes károkozása esetére rendelkezik.

Álláspontom szerint társadalmi érdek tudni, hogy az Alaptörvény biztosít-e jogot a bíróság által jogellenesen okozott kár megtérítésére.

A Kúria azon érve, miszerint nem bizonyítottam a kár mértékét, kifejezetten elfogult szándékú, különös tekintettel arra, hogy ezzel az érveléssel saját magát akarta mentesíteni a kár megtérítése alól.

Az 1/2008. PJE határozat V. rész 2. pontjában éppen az I. r. alperes Kúria határozta meg a kár fogalmát, miszerint: *„A polgári jogban a kár fogalma egy, a korábbiakhoz képest **hátrányosan megváltozott állapotot jelent**, melyet másnak a jogellenes magatartása idézett elő. A kár megállapítása mindig viszonyítás: kell, hogy legyen a sérelmezett magatartást megelőzően egy sértetlen, vagy mindenképpen előnyösebb állapot, vagy legalábbis annak megvalósítható lehetősége. A viszonyítási alap értelemszerűen mindig csak ugyanannak a személynek vagy vagyontárgynak a korábbi állapota lehet, vagy olyan előnyösebb állapota, amelynek elérhetőségétől a károkozó jogellenes magatartás fosztotta meg”.*

A fenti PJE meghatározásból az következik, hogy nemcsak a ténylegesen kifizetett összeg minősül kárnak, hanem már a fizetésre kötelező határozat is, az ezekben levő összegeket pedig a rendőrségi- és bírósági határozatok bizonyítják. Nem volt pártatlan az ítélezés, hiszen míg mások esetében a kár fogalmát a Kúria a PJE szerint sokkal általánosabban fogalmazta meg, a saját ügyében viszont ennél sokkal szűkebb körben határozta meg.

A fizetési kötelezettség terhet, hátrányosabb helyzetet jelent, ezért a fenti PJE szerint megfelel a kár fogalmának.

Helytelen a másodfokú ítélet azon érve is, miszerint a keresetkiesésekre alapított igényem azért alaptalan, mert az alapeljárásban jogi képviselővel rendelkeztem. Ez nem igaz. A II. r. alperes előtti eljárásban nem rendelkeztem jogi képviselővel – ezt igazolja a II. r. alperes jogelődje, a Pest Megyei Bíróság ítélete is, miszerint személyesen jártam el – és erre tekintettel kértem a keresetkiesés összegének figyelembe vételét a régi Pp. 75. § (3) bekezdésének megfelelően. A keresetkiesés összegét igazoltam a munkaszerződésemmel.

csatolásával, amiből az egy órára vetített munkabérem megállapítható. Ennek, valamint a tárgyalási jegyzőkönyvek alapján a tárgyalásokon eltöltött idő, valamint a lakóhelyemtől (mint a munkavégzésem helyétől) számított oda- és visszautazáshoz szükséges idő figyelembe vételével a keresetkiesés igazolása maradéktalanul megtörtént. Az I. r. alperes előtti eljárásban már volt jogi képviselőm – hiszen az kötelező is volt –, erre az eljárásra nézve viszont nem is kértem a keresetkiesésem összegének megállapítását. Ezek alapján iratellenes a másodfokú ítélet indokolása a keresetkiesésem iránti igényem alaptalanságára, ami viszont megalapozza, hogy az ítéletnek ez a része sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mégpedig egyrészt az indokolt bírói döntéshez-, másrészt a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomon keresztül. Az iratellenes indokolás nem fogadható el alkotmányjogilag. Csakis olyan indokolás fogadható el alkotmányosnak, amiből kitűnik, hogy a bíróság megfelelő alapossággal megvizsgálta az ügyet. Az iratellenes indokolás viszont éppen azt bizonyítja, hogy nem vizsgálta megfelelő alapossággal, hiszen akkor nem születhet sem iratellenes, sem ellentmondással terhelt ítélet.

Pár szót ejtenék még a 410/2007. (XII. 29.) Korm. rendelet 12. §-ának (8) bekezdéséről, ami a bíróság szerint azért szól a közreműködőkről, mert az egész 12. § a közreműködőkről szól. Azonban a 12. § nem csak a közreműködőkről szól. Az (1) – (7) bekezdés a közreműködőkről szól, de nem azért, mert az egész 12. § csak a közreműködőkről szól, hanem azért, mert az (1) – (7) bekezdés tartalmazza a „közreműködő” szót. A (8) bekezdés azonban nem tartalmazza, és ezért nem csak a közreműködőkről szól.

Fentebb már hivatkoztam arra, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése vonatkozik a bíróságokra is, pedig az (1) bekezdése nem. Ez – feltéve, hogy az AB ebben egyetért velem – is alátámasztja, hogy egy bekezdés nem feltétlenül az előző bekezdés folytatása, és még ha egy § adott bekezdését megelőző összes bekezdés is ugyanarra vonatkozik, attól még az adott bekezdés vonatkozhat egy, a korábbiaktól akár teljesen független dologra is. Lásd például az ún. salátatörvényeket (ahol az egyik bekezdés egy törvény egy bekezdését módosítja, a másik bekezdése pedig esetleg egy másik törvény valamelyik bekezdését, és a kettő két teljesen különböző dologról szól), vagy a korábbi Alkotmány 57. §-át is, amelynek a bekezdései nagyrészt a büntetőeljárásra vonatkoznak, de nem mind, hiszen például az (5) bekezdése, ami a jogorvoslatot biztosította, nem csak a büntetőeljárásra vonatkozik. Az 57. § azon bekezdései vonatkoznak kizárólag a büntetőeljárásokra, amelyek szövegéből ez kitűnik. Hasonlóan ehhez, a Korm. rendelet 12. §-ának bekezdései közül is csak azok szólnak kizárólag a közreműködőkről, amelyekből ez kitűnik, azaz szerepel bennük a közreműködő szó. Az 12. § előtt nincs fejezetcím vagy egyéb cím, ezért a 12. §

nem egy különálló, csakis a közreműködőkről szóló paragrafus. A Korm. rendelet 12. § (8) bekezdése tehát arról szól, ami az abban levő szavak általános jelentéséből adódik, azaz arról, hogy „a jogsértő módon keletkezett adatok alapján határozat nem hozható”, akár közreműködő keletkeztette, akár maga a rendőrség. A Korm. rendelet nem azért fogalmazta meg így a (8) bekezdést, hogy a rendőrséget bátorítsa a jogellenes magatartások elkövetésére, hanem azért, mert nem lényeges, hogy kinek az eljárása következtében keletkeztek jogsértő módon adatok. A lényeg, hogy csak jogszerűen keletkezett adatok alapján lehet határozatot hozni, és ez bizony alkalmazandó a rendőrségre is. Az alperes bíróságok ítéletei ezért is jogsértőek. Ennek azért is van alkotmányjogi jelentősége, mert közigazgatási perről volt szó, ahol a rendőrség lehetőségei messze felülmúlták az én lehetőségeimet, ezért alkotmányos jelentősége van annak, hogy a rendőri hatalom feltétlenül jogszerűen járjon el (fegyverek egyenlőségének elve). A másodfokú ítélet ezért is sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

A végén megjegyzem még az alábbiakat.

Volt egy másik ügyszám az Alkotmánybíróság előtt, IV/518/2018. számon. Az az ügy ugyanerről az igényemről szólt, de azt a pert (pontosabban ezt a pert, még egyszer, azon a perszámon is) én nem akartam megindítani. Elég szomorú, hogy az Alkotmánybíróság azt az indítványomat azért utasította vissza, mert csak az általam beadott keresetet mellékeltem, nem pedig a bíróság által érkeztetettet. Ez nem volt fair az AB részéről, nem volt tisztességes eljárás, hiszen ott van a bírósági aktában, és a tisztességes eljárás éppen arról szól, hogy amit a fél egyszer már a bíróságnak beadott, és ezzel az akta része lett, az adott eljárásban hatáskörrel rendelkező szerv – jelen esetben az AB – nem értékeli a fél hátrányára, hogy nem adta be még egyszer. Ez egy olyan nonszensz, ami nevetségessé tette az Alkotmánybíróságot. Ugyanilyen nevetséges, hogy az AB a másodfokú ítélet elleni alkotmányjogi panaszomat érdemi elbírálásra alkalmatlannak minősítette, ami előrevetíti, hogy ezt is annak fogja minősíteni, pedig ezzel valójában saját magát minősíti, és ezt még csak felfogni sem tudják.

Az Alkotmánybíróságnak fel kellene ismernie a Kúria vagdalkozását, azt, hogy milyen alaptalan érveket hozott fel, és hogy ezek az érvek nem a per pártatlan eldöntését, hanem a saját ügyének megnyerését szolgálták.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítéletek végrehajtásának felfüggesztését.

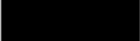
Nem kezdeményeztem a végrehajtás felfüggesztését.

b) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Nem járulok hozzá a személyes adataim nyilvánosságra hozásához, de hozzájárulok ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság a beadványt (személyes adatok nélkül) a honlapján közzétegye.

c) Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a teljes akta alapján hozza meg a döntését, a tisztességes eljáráshoz való jog vizsgálatához úgyis szükség van a teljes eljárás áttekintéséhez. Az aktában megtalálja majd a Kúriának címzett kifejezett kérésemet a tárgyalás tartásáról és annak magyarázatát is tartalmazó beadványaimat. Nem kellene megint úgy eljárni, mint a IV/518/2018. számú ügyben, hogy azért nem foglalkoztak velem, mert nem kértem ki a bíróságtól az iktatott beadványomat, és nem csatoltam az alkotmányjogi panaszomhoz.

Várom az Alkotmánybíróság főtitkárának tájékoztató levelét, miszerint az indítványom nem tartalmaz alkotmányjogilag megfelelően alátámasztott indokolást. Ez a szokásuk ugyanis a visszautasítás előtt.

Kelt: 2020.11.03.

